

DVA DEČAKA ISUSA

Rodoslovlja po Matejevom i Lukinom Evandelju

Po Luki 3.23

ISUS
Otac.....Josif
Deda..... **Ilija**
Praded..... **Matat**
Čukundeda... **Levi**
.
.
3.31.....**Natan**

.....**David**
3.32.....Jesej
.
3.34.....Jakov

.....Isak
.....**AVRAM**

Po Mateju 1.

ISUS
Otac.....Josif
Deda..... **Jakov**
Praded..... **Matan**
Čukundeda... **Eliaz**
.
.
1.6.....**Solomon**

.....**David**
1.6.....Jesej
.
1.2.....Jakov

.....Isak
.....**AVRAM**

Sasvim je očigledno, da **od Avrama**, pa Isaka, pa Jakova, sve se slaže u oba rodoslovlja sve **do Davida**.

Od Davida, se razdvajaju dve korenske linije nasleđa, **jedna, ide preko kralja Solomona**, a , **druga, preko sveštenečke linije Natana**.

To se potvrđuje, nasleđem, **od Natana, pa do Levija, Matata, Ilije, Josifa, Isusa**.

Drugo nasleđe ide **od Solomona, pa do Eliaza, Matana, Jakova, Josifa, Isusa**.

Ne može biti očiglednije. Postoje dva rodoslova, dve genealogije Isusa Hrista, **postoje DVA DEČAKA ISUSA**.

Rudolf Štajner u GA 114, Lukinom Evandjelju, koje je izdato od AKC-a, 1999, Beograd, prevod Nade Škondrić, u V poglavlju, **govori o dva dečaka Isusa**.

Uzvišeni događaji odvijaju se na početku naše ere. Kada ljudi kažu kako bi istina trebalo da bude jednostavna, to potiče od lenjosti ljudi da se nose sa mnogobrojnim konceptima. Ali najveće istine se mogu razumeti samo onda kada se duhovne sposobnosti napregnu do najvećih mogućnosti. Ako je potreban priličan napor da se opiše mašina, onda je sigurno nerazumno zahtevati da najveće istine ujedno budu i najjednostavnije! **Istina je neizbežno komplikovana i moramo uložiti najveći mogući napor da shvatimo istine** koje se odnose na Događaje u Palestini. Ne može se nikako prigovoriti da su činjenice bile suviše komplikovano prikazane zato što ovde pokušavamo da razumemo najveći od svih događaja u evoluciji Zemlje.

Rođenje dvojice dečaka se nije dogodilo tačno u isto vreme.

Rođenja dva deteta Isusa odvojena su periodom od nekoliko meseci. Ali su i Isus Lukinog Evandelja i Jovan Krstitelj rođeni prekasno da bi bili žrtve takozvanog „ pokolja nevinih“. Zar vam nije pala na pamet pomisao da oni koji čitaju o vitlejemskom pokolju moraju sebe zapitati: kako je tamo mogao da bude neki Jovan ? Ali činjenice se mogu potvrditi uprkos svemu. Isusa iz Matejevog Evandelja su roditelji odveli u Egipat, a Jovan Krstitelj je, po svoj prilici, bio rođen nešto pre ili u isto vreme. Prema uobičajenom viđenju, Jovan je ostao u Palestini, ali bi u tom slučaju sigurno postao žrtva Irodovog ubilačkog dela. Vidite, kako je potrebno o tim stvarima ozbiljno razmisliti; jer ako su sva dvogodišnja ili još mlađa deca ubijena u to vreme, onda bi i Jovan bio jedno od njih. Ali tu ćemo zagonetku razumeti ako, u svetlosti činjenica otkrivenih u Akaša hronici, shvatimo da se događaji saopšteni u Lukinom i Matejevom Evandelju nisu dogodili u isto vreme. Isus iz Natanove loze se **rodio posle** Vitlejemskog pokolja; tako je i sa Jovanom. Mada je prošlo samo nekoliko meseci, ipak su oni dovoljni da učine te činjenice mogućim....

Tako je istoriju Isusa, čiji su roditelji prvobitno obitavali u Vitlejemu, ispravno saopštio Mateja. **Samo Luka** saopštava da su roditelji Isusa o kome on piše bili **nastanjeni u Nazaretu**, da su otišli u Vitlejem radi popisa i da je Isus bio rođen u tom kratkom periodu. Roditelji su se onda vratili sa detetom u Nazaret. U **Matejevom** Evanđelju rečeno nam je da je Isus bio rođen u Vitlejemu i da je morao da bude odveden u Egipat. **Tek su se nakon povratka iz Egipta njegovi roditelji nastanili u Nazaretu**, jer je dete koje je bilo reinkarnacija Zaratrustre, predodređeno da odraste blizu deteta koje predstavlja drugu struju – struju budizma. Tako su dve struje spojene u stvarnosti.....

Tako vidimo kako rastu dva deteta Isusa. Sina Josifa i Marije Natanove loze rodila je **mlada** majka (na hebrejskom bi se upotrebila reč „ Alma “), jer je neophodno da dušu ovakve prirode rodi vrlo mlada majka. Nakon njihovog povratka iz Vitlejema ovaj par je nastavio da živi sa svojim sinom u Nazaretu. Druge dece nisu imali, i ova majka je trebalo da bude majka samo ovog Isusa. Kada su se Josif i Marija Solomonove loze vratili s svojim sinom iz Egipta, naselili su se u Nazaretu i, kao što nam saopštava Markovo Evanđelje, imali su još dece: Simona, Judu, Josifa, Jakova i dve sestre. (Marko 6.3)...

I mnogo dugih dokaza je još opisano !!!

U starom hebrejskom narodu postojala je loza koja je vodila od Davida. Znamo iz Biblije da je David imao dva sina, Solomona i Natana. (2 Samuil 5.14). Te dve linije potomaka, „Solomonova loza“ i „Natanova loza“ potiču od Davida. Ako izostavimo sporedne potomke, možemo reći: na početku naše ere, potomci Solomonove loze i Natanove loze Kuće Davidove živeli su u Palestini. U Nazaretu je čovek po imenu Josif, potomak Natanove loze; on je imao ženu Mariju. A u Vitlejemu je živio potomak Solomonove loze, takođe po imenu Josif. Ni najmanje nije iznenađujuće da su postojala dva čoveka iz plemena Davidova po imenu Josif i da je svaki bio oženjen jednom Marijom kao što kaže Biblija. Tako su na početku naše ere živela dva para u Palestini, i oba su nosila imena Josif i Marija. Vitlejemski roditeljski par je vodio poreklo iz Solomonove

ili kraljevske loze kuće Davidove, a drugi (par iz Nazareta) od Natanove ili svešteneičke loze. Roditeljskom paru Natanove loze rodilo se dete koje sam vam juče i danas opisao (dete iz Lukinog Evandjelja). To dete je pripremilo astralni omotač koji je konačno mogao biti upijen u Budinu Nirmanakaju. U vreme kada je dete trebalo da se rodi, ovaj par iz Natanove loze putovao je iz Nazareta u Vitlejem – kako kaže Luka – „radi popisa“. (Luka 2. 4-5). Rodoslovne tablice su date u ovom Evandelju.

Drugi par nije prvobitno stanovao u Nazaretu, nego u Vitlejemu što saopštava pisac Matejevog Evandjelja. Taj par iz loze Solomona takođe je imao dete po imenu Isus. U telu ovog deteta takođe je živeo jedan veliki Individualitet, ali je to dete trebalo da ispuni drugačiji zadatak. Svetska mudrost je stvarno duboka ! Zadatak ovog deteta nije bio da pruži sveže snage mladosti astralnom omotaču – njegova misija je bila da donese čovečanstvu ono što samo **zrela** duša može doneti. Pod vođstvom svih Snaga kojih se to ticalo, ovo dete je bilo reinkarnacija Individualiteta koji je jednom učio ljude u drevnoj Persiji o misterijama Aure Mazdao, koji je jednom predao svoje astralno telo Hermesu a svoje etersko telo Mojsiju, i koji se ponovo pojavio kao Zaratas ili Nazaratos, veliki učitelj Pitagore u drevnoj Haldeji. Taj Individualitet nije niko drugi do Zaratustra. Zaratustrino Ja se ponovo utelovilo u detetu o kome govori Matejevo Evandjelje, koje se rodilo paru koji je nosio imena Josifa i Marije i koji je potekao iz kraljevske ili Solomonove loze Kuće Davidove, a koji je prvobitno obitavao u Vitlejemu.

Tako kod Mateje nalazimo jedan deo istine, a drugi deo kod Luke. Oba izveštaja moramo doslovno uzeti, jer istina je složena. Sada znamo ko je rođen iz svešteneičke linije Kuće Davidove, ali takođe znamo da je iz njene kraljevske linije rođen Individualitet koji je jednom delovao u drevnoj Persiji kao Zaratustra i koji je zasnovao „kraljevsko“ ili „magijsko“ znanje drevnog persijskog kraljevstva. Tako su jedan pored drugog živela dva Individualiteta; mladi Adamov Individualitet u detetu iz svešteneičke linije Kuće Davidove i Zaratustrin Individualitet u detetu iz kraljevske linije.

Tako je istoriju Isusa, čiji su roditelji prvobitno obitavali u Vitlejemu, ispravno saopštio Mateja. Samo Luka saopštava da su roditelji Isusa o kome on piše bili nastanjeni u Nazaretu, da su otišli u Vitlejem radi popisa i da je Isus bio rođen u tom kratkom periodu. Roditelji su se onda vratili sa detetom u Nazaret. U Matejevom Evanđelju rečeno nam je da je Isus bio rođen u Vitlejemu i da je morao da bude odveden u Egipat. Tek su se nakon povratka iz Egipta njegovi roditelji nastanili u Nazaretu, jer je dete koje je bilo reinkarnacija Zaratustre, predodređeno da odraste blizu deteta koje je predstavljalo drugu struju – struju budizma. **Tako su dve struje spojene u stvarnosti.**

Zašto dva dečaka Isusa imaju dva rodoslovlja, jedno od 42. generacije a drugo od 77. generacija?

U svakom čoveku postoji, pa dakle i u onom koji je trebalo da postane nosilac Hristovog bića, ne samo fizičko i etersko telo, već i astralno telo i Ja. Moralo je, dakle, sve da se učini za pripremu fizičkog i eterskog tela, a isto tako za astralno telo i Ja. To nije moglo da se, za tako veliki događaj, učini kroz jednu ličnost, **bile su potrebne dve ličnosti;** fizičko telo i etersko telo se pripremiло kod ličnosti o kojoj nam govori Matejevo Evanđelje, a astralno telo i Ja pripremalo se kod ličnosti koju poznajemo iz Lukinog Evanđelja kao Natanovog Isusa. To je u prvim godinama bila druga ličnost. Dok je Isus iz Matejevog Evanđelja primio odgovarajuće fizičko i etersko telo, morao je Isus Lukinog Evanđelja da primi odgovarajuće astralno telo i odgovarajućeg nosioca Ja.

Oni od kojih je poteklo Matejevo Evanđelje, su govorili: „fizička telesnost kojom se poslužio Zaratrusta, morala je posle 42-e generacije da bude tako zrela da stoji na pragu produhovljena, tj. morala je da dođe do tačke kada nastupa deifikacija“ To je moglo da se dogodi na početku 43-generacije, ali nije, već je umesto da pređe na dalji stupanj dozvolila da je prožme jedno drugo biće, ono koje se kao Zaratrustin duh utelovilo na Zemlji kao Isus iz Nazareta. Izvršenjem tajni brojeva dogodilo se ono što je Zaratrustinoj duši moglo da da u Isusu iz

Nazareta najprikladnije telo i krv. Tako se u evoluciji čovečanstva pripremalo sve ono što se odnosi na fizičko i etersko telo.

Sve što je u vezi s ljudskom evolucijom, ljudskim razvojem, dolazi nam sa dve strane, zato jer je čovek dvostruko biće. Danju su članovi njegovog bića međusobno povezani i mi ne zapažamo tu dvostrukost. Ali je noću ti čovečje više podeljeno na dva dela. Na ono što ostaje u fizičkom svetu kao fizičko i etersko telo i ono što izlazi iz fizičkog i eterskog tela kao astralno telo i Ja. Iz ta dva dela je sastavljen čovek. Čovek pripada, dakle, svojim fizičkim i eterskim telom fizičkom svetu, iako su za vreme budnog stanja i drugi čovečji članovi tu uključeni. Za vreme budnog stanja deluje čovek svojim Ja i astralnim telom u druga dva člana; za vreme spavanja prepušta ih samim sebi. Ali u času kada čovek zaspi, počinju da deluju iz svemira, iz kosmosa, snage i bića i prožimaju ono što je čovek napustio, tako da čovečje fizičko i etersko telo stoje pod neprekidnim uticajem iz kosmosa. Ono što od nas ostaje u krevetu, ono što je spoljašnja strana našeg bića, naime fizičko i etersko telo, ono se stvaralo kroz 42-e generacije i to je ono što se nasleđivalo. **Ako, dakle, počnemo s prvom generacijom i uzmemo sve što fizičkom biću pripada, i ako idemo kroz 42-e generacije, nećemo posle 42-e generacije naći ništa od bitnih svojstava prve generacije. Posle šest puta sedam generacija završava se ono što se razvija i deluje u čovečjem fizičkom i eterskom telu.** Nasleđena svojstva u ova dva tela, moraju da se traže među precima, ali samo u okviru 42-e prethodne generacije. Pre tog vremena ništa ne može da se nađe. Sve što je pripadalo ranijim generacijama je nestalo. Ako, dakle, posmatramo spoljnu stranu čovekovog bića, naći ćemo da je snaga koja ga prožima vezana za 42-e generacije.

Čovečji razvoj u vremenu bio je usklađen s brojevima. Pogledajmo tačnije taj odnos brojeva; važno je da to uočimo. Pogledajmo поблиže da bismo razumeli ceo niz generacija u Matejevom Evandjelju.

Sve što se tiče fizičkog tela vezano je uz 42-e generacije, iz prostog razloga što je sve što je vezano za vremenski razvoj vezano za broj

sedam. Stoga je i razvoj, koji se protegao kroz period u kome su nasleđene fizičke osobine, bio vezan kod Esena s brojem sedam. Esen je govorio: mora da se prođe šest puta sedam stupnjeva, što čini 42 stupnja; onda se dolazi do daljih sedam stupnjeva koji kompletiraju sedam puta sedam, odnosno 49 stupnjeva. Ono što se nalazi iznad ta 42 stupnja, ne sme da se ubraja u snage i bića koje su delatne u fizikom i eterskom telu. Istina, evolucija fizičkog i eterskog tela završava se, po zakonima broja sedam, posle sedam puta sedam generacija, ali kod poslednjih sedam generacija već je postignut potpuni preobražaj; tu se već ništa ne nalazi od prvih generacija. Ono, dakle, što nas interesuje, moramo da tražimo tamo gde se radi o šest puta sedam. Kada se i broj sedam navrši, nalazi se pred nama nešto potpuno novo. Tu se ne radi više o ljudskom već **o nadljudskom**. Mi, dakle, znamo za šest puta po sedam generacija koje se potpuno drže Zemlje; ono što je preko toga, sedam puta sedam, to odvodi iznad Zemlje; to je plod za duhovni svet. Posle šest puta sedam, rađa se plod koji kod sedam puta sedam prelazi u duhovni svet.

Kao što se stupnjevi koje čovek mora da prođe, da bi esenskim načinom spoznao šta se od nasleđa nalazi u fizičkom i eterskom telu, označavaju tajnom brojeva **šest puta sedam**, tako postoji i tajna brojeva koja govori kako čovek dolazi do spoznaje kosmičkih tajni, tajni velikog sveta. Najlakše ćemo se približiti toj tajni ako se poslužimo onim što se pokazuje u kosmosu u kretanjima i konstelaciji zvezda, onim što je upisano u zvezdama. Kao što se kroz šest puta sedam stupnjeva dopire do tajni čovekovog unutrašnjeg bića, tako se kroz **dvanaest puta sedam, dakle 84 stupnja**, dopire do duhovnih tajni kosmičkog prostora. Kada se takvih dvanaest puta sedam – 84 stupnja – prođe, dolazi se do tačke gde lavirint tih duhovnih sila sveta više ne zbunjuje; tu čovek postiže mir kojim nalazi put u tom ogromnom lavirintu, gde vidi kroz njegovu zamršenost. O tome su u jednom izvesnom smislu učili eseni.

Kada čovek, u ovde opisivanom smislu, postane vidovit, on se pri uspavlivanju uliva u nešto što može da se izrazi u tajni brojeva

dvanaest puta sedam. Kod onog što je „dvanaest puta sedam“, on se već nalazi u duhovnom; **jer čim je završio jedanaest puta sedam, stigao je do granice tajni.** Kao što je sa **sedam puta sedam već u duhovnom, tako je i sa dvanaest puta sedam u duhovnom.** Ako je čovek voljan da pređe taj put, potrebno mu je, da bi stigao do duhovnog, jedanaest puta sedam stupnjeva, tj. Čovek mora u astralnom telu i Ja da prođe jedanaest puta sedam stupnjeva. To je utisnuto i u samom zvezdanom pismu, jer je broj sedam broj planeta, a dvanaest je broj konstelacija Zodijaka kojim duša mora da prođe u kosmičkom prostoru. Kako se unutar dvanaest sazvežđa grupišu sedam planeta i prolaze kroz njih, kroz dvanaest znakova, tako i čovek, uspinjući se u duši u kosmos, mora da prođe sedam puta dvanaest, odnosno sedam puta jedanaest stupnjeva, dok ne dođe do duhovnog.

Tako možete da zamislite krug od dvanaest sazvežđa Zodijaka i čoveka u sredini. Čovek ne dostiže duhovno, koje se prostire oko njega, jednostavno šireći se pravo od središta, već mora da se širi spiralno, okrećući se u sedam spirala, i svaki put kad pređe jednu spiralu, obiđe svih dvanaest sazvežđa, tako da mora da pređe sedam puta dvanaest tačaka. Čovek se postepeno širi u kosmos u spiralama – naravno da je to sve simbolična slika za ono što čovek doživljava – i kada bi on tako kružeći po sedmi put prošao dvanaest sazvežđa, dospeo bi do božansko-duhovnog. A onda bi čovek, umesto da iz sopstvene središnje tačke gleda u kosmos, morao da gleda iz duhovne okoline, sa dvanaest tačaka, ono što se nalazi u spoljašnjem svetu. To mora da se prođe ako želi da se vidi šta se nalazi u svetu. Nije dovoljno da se postavimo na jedno stanovište, već moramo da krenemo sa dvanaest stanovišta. Onaj ko je želeo da prodre do božansko-duhovnog, morao je da prođe kroz jedanaest puta sedam stupnjeva, morao je da vodi astralno telo i Ja kroz jedanaest puta sedam stupnjeva; kada je stigao do dvanaest puta sedam, bio je u duhovnom.

Na taj način moralo je astralno telo i Ja da prođe kroz dvanaest puta sedam, odnosno kroz jedanaest puta sedam stupnjeva, ako je htelo da dođe do božanskog. **A ako je božansko htelo da siđe i da načini**

neko čovečje Ja prikladnim da bude njegov nosilac, moralo je i ono da siđe kroz jedanaest puta sedam stupnjeva.

Ako, dakle, Lukino Evanđelje opisuje one duhovne snage koje čine astralno telo i Ja prikladnim da nosi Hrista, onda ono mora da opiše kako se božansko-duhovna snaga spuštala kroz jedanaest puta sedam stupnjeva. To je ono što nam zaista govori Lukino Evanđelje. Pošto nam Lukino Evanđelje opisuje onu drugu osobu, za koju je pripremljeno astralno telo i Ja, ono nam ne opisuje, kao Matejevo Evanđelje, šest puta sedam generacija, već jedanaest puta sedam stupnjeva, kroz koje sam Bog – o tome se izričito govori u Lukinom Evanđelju – sprovodi ono što je živelo u individualnosti Isusa Lukinog Evanđelja. Izbrojite generacije koje su navedene u Lukinom Evanđelju kroz koje se spustila božanska sila i dobićete 77 stupnjeva.

Mr Đorđe Savić

Pančevo, 12.2013; 01.2016; 25.12.2016